

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **PAPOS Trade, s.r.o.**, se sídlem Mořičovská 215, Ostrov, zast. JUDr. Michaelou Kubsovou, advokátkou se sídlem T. G. Masaryka 282/57, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného o rozšíření závaznosti kolektivní smlouvy vyššího stupně, oznámenému sdělením č. 186/2015 Sb., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018, čj. 10 A 214/2015-37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 4. 12. 2015 žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného, které bylo uveřejněno formou sdělení ve Sbírce zákonů pod č. 186/2015 Sb.; tímto sdělením byla podle § 7 zákona č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání (dále jen „zákon o kolektivním vyjednávání“), rozšířena závaznost Kolektivní smlouvy vyššího stupně na rok 2015 uzavřené dne 15. 1. 2015 mezi vyšším odborovým orgánem (Odborovým svazem pracovníků dřevozpracujících odvětví, lesního a vodního hospodářství v ČR, Česko-moravským sdružením) a organizací zaměstnavatelů (Asociací Českého papírenského průmyslu).

[2] Městský soud žalobu odmítl, neboť dospěl k závěru, že sdělení o rozšíření závaznosti kolektivní smlouvy je ze soudního přezkoumávání podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeno.

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti napadeného usnesení.

[4] Stěžovatelka namítla, že městský soud se k jedné otázce vyjádřil dvěma odlišnými způsoby; ačkoliv v nyní projednávané věci uzavřel, že přezkoumání v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 70 písm. a) je vyloučeno, v jiné věci vedené pod sp. zn. 10 A 214/2015, podle ní naopak uvedl, že úprava části šesté správního řádu se při soudním řízení o posuzování zákonnosti vydávání sdělení ve věci závaznosti kolektivní smlouvy nepoužije. Podle stěžovatelky tak městský soud dospěl v projednávaných věcech k odlišným závěrům.

[5] Stěžovatelka argumentovala tím, že jí městský soud neumožnil domáhat se proti postupu správního orgánu jejích práv, a to ani žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu. Městský soud jí neumožnil ani upravit žalobu, pokud dospěl k závěru, že nebyla podána správně; soud je přitom podle ní povinen posuzovat podání podle jeho obsahu.

[6] Stěžovatelka pak uzavřela, že *„postup, kdy městský soud v Praze odmítl žalobu jen z toho důvodu, že Nejvyšší správní soud v jednom svém jediném rozhodnutí uvedl, že pravomoc zrušit sdělení o rozšíření závaznosti kolektivní smlouvy vyššího stupně mají soudy jen v rámci řízení o zrušení opatření obecné povahy, není dle jejího mínění bez bližšího zkoumání obsahu žaloby možný*“.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných námitek, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Městský soud v odůvodnění stěžovaného usnesení zcela správně připomenul a zopakoval právní závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, čj. 9 As 329/2016-42, které se otázkou pravomoci soudů zrušit sdělení o rozšíření závaznosti kolektivní smlouvy vyššího stupně podrobně zabývaly. Stejně jako v tehdy souzené věci dospěl k závěru, že soudy ve správním soudnictví mají pravomoc zrušit sdělení o rozšíření závaznosti kolektivní smlouvy vyššího stupně pouze v rámci řízení o zrušení opatření obecné povahy.

[10] Neobstojí přitom ani argumentace stěžovatelky, podle níž nařízkané usnesení městského soudu svým obsahem odporovalo jinému jeho rozhodnutí ve věci stěžovatelky (rozsudku ze dne 6. 2. 2018, čj. 14 A 64/2017-66). V tehdy souzené věci městský soud podrobně rozebral specifika kolektivních smluv a zabýval se velmi podrobně též právním charakterem kolektivní smlouvy vyššího stupně. Ve shodě s Nejvyšším správním soudem přitom dospěl k závěru, že kolektivní smlouvy vyššího stupně odpovídají definici opatření obecné povahy. Městský soud dále upozornil, že ačkoliv existují případy, kdy některé úkony správního orgánu, byť nebyly vydány podle části šesté správního řádu (resp. jsou vydány mimo procedurální režim opatření obecné povahy) jsou i přesto považovány za opatření obecné povahy. Přitom platí, že správní soud, který přezkoumává tyto úkony jako opatření obecné povahy, v otázce dodržení zákonnosti procesu jejich vydání zjišťuje, zda nebyl porušen proces jejich přijetí, aniž by se muselo jednat nutně pouze o proces vydávání opatření obecné povahy dle části šesté správního řádu. Stěžovatelčina argumentace je proto mylná; vytrhává z odůvodnění rozsudku městského soudu, vydaného v řízení vedeném pod sp. zn. 14 A 64/2017, s nynější věcí nesouvisející závěry. Nadto městský soud v tehdy souzené věci rozhodoval o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, o němž meritorně rozhodl (jeho zamítnutím), kdežto v nynějším sporu bylo žalováno na zrušení rozhodnutí; právě proto byla žaloba naopak odmítnuta; již proto zde žádný judikaturní rozkol v názorech městského soudu není a nebyl. Takovýto (tvrzený, ale neexistující) rozpor by navíc nemohl odůvodnit kasaci stěžovaného usnesení.

[11] Zcela lichá je též argumentace stěžovatelky, podle níž postupoval městský soud vadně, pokud se přidržel odůvodnění „*jednoho jediného*“ rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Tomuto postupu městského soudu nelze nic vytknout. Respekt k judikatuře soudu vyššího stupně zabezpečující jednotu a zákonnost rozhodování je naopak naplněním zákonného požadavku vážícího se k rozhodování ve správním soudnictví (srov. § 12 s. ř. s.)

IV.
Závěr a náklady řízení

[12] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. listopadu 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu